

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1152/2014**z dnia 4 czerwca 2014 r.****uzupełniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ustalania lokalizacji geograficznej odnośnych ekspozycji kredytowych na potrzeby obliczania specyficznych dla instytucji wskaźników bufora antycyklicznego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 140 ust. 7 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przy obliczaniu specyficznych dla instytucji wskaźników bufora antycyklicznego wymaga się ustalenia lokalizacji geograficznej wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu wszystkich ekspozycji kredytowych danej instytucji, w tym ekspozycji zaliczanych do portfela handlowego i wszystkich ekspozycji sekurytyzacyjnych.
- (2) Lokalizację geograficzną należy ustalać na podstawie lokalizacji ryzyka związanego z ekspozycjami. Zapewni to przydzielenie nagromadzonych dodatkowych rezerw z wdrażania bufora antycyklicznego systemowi finansowemu, w którym występuje nadmierny wzrost akcji kredytowej.
- (3) Lokalizacja dłużnika lub strony zobowiązania powinny być powszechnie stosowane do ustalania lokalizacji geograficznej wszystkich ekspozycji kredytowych, ponieważ uznaje się, że najlepiej odzwierciedla ono lokalizację, w której znajduje się ryzyko, a zatem ma znaczenie dla systemu finansowego. Lokalizacja geograficzna ekspozycji kredytowych określonych jako ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym zgodnie z art. 147 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ⁽²⁾ powinna jednak opierać się na lokalizacji aktywów generujących dochód, który stanowi główne źródło spłaty zobowiązań.
- (4) W celu zapewnienia jasnego i jednoznacznego rozumienia sposobu ustalania lokalizacji geograficznej odpowiednich ekspozycji kredytowych niezbędne jest sporządzenie wykazu definicji pojęć technicznych stosowanych w niniejszym rozporządzeniu.
- (5) Ekspozycje wobec osoby prawnej należy zasadniczo przypisywać państwu członkowskiemu lub państwu trzeciemu, w którym osoba ta ma siedzibę statutową. Niemniej jednak lokalizacja rzeczywistego ośrodka zarządzania i siedziby osoby prawnej może być różna. Orzekł tak Trybunał Sprawiedliwości w wyrokach w sprawach: C-81/87 (Daily Mail), C-212/97 (Centros), C-208/00 (Überseering), C-167/01 (Inspire Art), C-411/03 (Sevic) oraz C-210/06 (Cartesio). Aby zapewnić prawidłowe przydzielenie bufora antycyklicznego w tych przypadkach, instytucje, które wiedzą, że w przypadku danego dłużnika ma miejsce takie rozróżnienie, powinny przypisać odnośne ekspozycje rzeczywistemu ośrodkowi zarządzania danej osoby prawnej.
- (6) Ekspozycje wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania należy przypisać lokalizacji dłużnika ekspozycji bazowej, jak określono w niniejszym rozporządzeniu. Jeżeli definicja dłużnika ekspozycji bazowej stanowi nieuzasadnione obciążenie, ekspozycja w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania może zostać przypisana państwu członkowskiemu pochodzenia instytucji.
- (7) Ekspozycje z tytułu innych aktywów powinny być przypisywane państwu członkowskiemu pochodzenia instytucji, jeżeli nie można ustalić ich dłużnika.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- (8) Zasady proporcjonalności i istotności należy uwzględnić w odniesieniu do instytucji z ograniczoną ogólną ekspozycją zagraniczną lub ograniczoną działalnością związaną z portfelem handlowym, umożliwiając w odniesieniu do tych instytucji stosowanie prostszych metod przypisywania. Ma to na celu zmniejszenie obciążenia dla mniejszych instytucji, które zwykle prowadzą ograniczoną działalność zagraniczną i działalność związaną z portfelem handlowym.
- (9) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedstawiony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.
- (10) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego przeprowadził otwarte konsultacje społeczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zwrócił się o wydanie opinii do Bankowej Grupy Interesariuszy powołanej na podstawie art. 37 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „ogólna ekspozycja kredytowa” oznacza obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 kwotę ekspozycji na ryzyko z tytułu ekspozycji, o której mowa w art. 140 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE;
- 2) „ekspozycja zaliczana do portfela handlowego” oznacza obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 kwotę ekspozycji na ryzyko z tytułu ekspozycji, o której mowa w art. 140 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2013/36/UE;
- 3) „ekspozycja sekurytyzacyjna” oznacza obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 kwotę ekspozycji na ryzyko z tytułu ekspozycji, o której mowa w art. 140 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2013/36/UE;
- 4) „lokalizacja dłużnika” oznacza państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym osoba fizyczna lub prawna będąca kontrahentem instytucji w ramach ogólnej ekspozycji kredytowej lub emitentem instrumentu finansowego niezaliczonego do portfela handlowego bądź kontrahentem w ramach ekspozycji zaliczonej do portfela niehandlowego ma stałe miejsce zamieszkania (w przypadku osoby fizycznej) lub siedzibę statutową (w przypadku osoby prawnej); w przypadku osoby prawnej, której rzeczywisty ośrodek zarządzania znajduje się w państwie członkowskim lub państwie trzecim innym niż państwo członkowskie lub państwo, w którym posiada ona siedzibę statutową, „lokalizacja dłużnika” oznacza państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym znajduje się jej rzeczywisty ośrodek zarządzania;
- 5) „lokalizacja strony zobowiązania” oznacza państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym osoba fizyczna lub prawna będąca emitentem instrumentu finansowego zaliczonego do portfela handlowego lub kontrahentem w ramach ekspozycji zaliczonej do portfela handlowego ma stałe miejsce zamieszkania (w przypadku osoby fizycznej) lub siedzibę statutową (w przypadku osoby prawnej); w przypadku osoby prawnej, której rzeczywisty ośrodek zarządzania znajduje się w państwie członkowskim lub państwie trzecim innym niż państwo członkowskie lub państwo, w którym posiada ona siedzibę statutową, „lokalizacja strony zobowiązania” oznacza państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym znajduje się jej rzeczywisty ośrodek zarządzania;
- 6) „miejsce dochodu” oznacza państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym znajdują się aktywa generujące dochód będący głównym źródłem spłaty zobowiązań w odniesieniu do ekspozycji związanej z kredytowaniem specjalistycznym;
- 7) „ekspozycja zagraniczna” oznacza ogólną ekspozycję kredytową, której dłużnik nie jest zlokalizowany w państwie członkowskim pochodzenia instytucji.
- 8) „ekspozycja związana z kredytowaniem specjalistycznym” oznacza ogólne ekspozycje kredytowe posiadające cechy, o których mowa w art. 147 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 2

Lokalizacja ogólnych ekspozycji kredytowych

1. Wszystkie ogólne ekspozycje kredytowe, które nie są objęte zakresem ust. 2–5 niniejszego artykułu, przypisuje się lokalizacji dłużnika.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

2. Ogólne ekspozycje kredytowe wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 112 lit. o) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przypisuje się lokalizacji dłużnika ekspozycji bazowych. Jeżeli istnieje więcej niż jedna lokalizacja odpowiadająca dłużnikom ekspozycji bazowych danej ekspozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia może być stosowany również w odniesieniu do tej ekspozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania.
3. Ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym, o których mowa w art. 147 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przypisuje się miejscu dochodu.
4. Ogólne ekspozycje kredytowe z tytułu innych pozycji, o których mowa w art. 112 lit. q) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przypisuje się państwu członkowskiemu pochodzenia instytucji, jeżeli instytucja nie może zidentyfikować dłużnika.
5. Następujące ogólne ekspozycje kredytowe można przypisać państwu członkowskiemu pochodzenia instytucji:
 - a) ekspozycje wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 112 lit. o) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli instytucja nie może określić lokalizacji dłużnika lub dłużników ekspozycji bazowych na podstawie informacji, które są dostępne ze źródeł wewnętrznych lub których uzyskanie ze źródeł zewnętrznych nie wymaga niewspółmiernego wysiłku;
 - b) ekspozycje zagraniczne, które łącznie nie przekraczają 2 % łącznych ogólnych ekspozycji kredytowych, ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego i ekspozycji sekurytyzacyjnych tej instytucji. Łączne ogólne ekspozycje kredytowe, ekspozycje zaliczone do portfela handlowego i ekspozycje sekurytyzacyjne oblicza się poprzez wykluczenie ogólnych ekspozycji kredytowych zlokalizowanych zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu i ust. 4.
6. Instytucje obliczają odsetek, o którym mowa w ust. 5 lit. b), zarówno w skali rocznej, jak i na zasadzie *ad hoc*. Obliczenia *ad hoc* są wymagane w przypadku wystąpienia zdarzenia mającego wpływ na sytuację finansową lub ekonomiczną instytucji.

Artykuł 3

Lokalizacja geograficzna ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3 ekspozycje zaliczone do portfela handlowego przypisuje się lokalizacji strony zobowiązania.
2. W przypadku ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego objętych wymogami w zakresie funduszy własnych na podstawie części trzeciej tytuł IV rozdział 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 instytucje ustalają ich lokalizację geograficzną, mnożąc ich łączną kwotę ekspozycji na ryzyko przez stosunek:
 - a) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu subportfeli podzielonych według lokalizacji geograficznej ustalonej zgodnie z modelem przedstawionym w części trzeciej tytuł IV rozdział 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 do
 - b) sumy wymogów w zakresie funduszy własnych określonych na podstawie lit. a) we wszystkich lokalizacjach geograficznych.
3. Instytucje, których łączne ekspozycje zaliczone do portfela handlowego nie przekraczają 2 % łącznych ogólnych ekspozycji kredytowych, ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego i ekspozycji sekurytyzacyjnych, mogą przypisać te ekspozycje państwu członkowskiemu pochodzenia instytucji.
4. Instytucje obliczają odsetek, o którym mowa w ust. 3, zarówno w skali rocznej, jak i na zasadzie *ad hoc*. Obliczenia *ad hoc* są wymagane w przypadku wystąpienia zdarzenia mającego wpływ na sytuację finansową lub ekonomiczną instytucji.

Artykuł 4

Lokalizacja geograficzna ekspozycji sekurytyzacyjnych

1. Ekspozycje sekurytyzacyjne przypisuje się lokalizacji dłużnika ekspozycji bazowych.
2. Jeżeli istnieje więcej niż jedna lokalizacja odpowiadająca dłużnikowi ekspozycji bazowych danej ekspozycji sekurytyzacyjnej, ekspozycja ta może zostać przypisana lokalizacji dłużnika ekspozycji bazowych o najwyższym udziale w sekurytyzacyjnych ekspozycjach bazowych.

3. Ekspozycje sekurytyzacyjne, w odniesieniu do których nie są dostępne informacje na temat sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych, można przypisać państwu członkowskiemu pochodzenia instytucji, jeżeli instytucja nie może zidentyfikować dłużnika zobowiązania bazowego na podstawie istniejących informacji, które są dostępne ze źródeł wewnętrznych lub zewnętrznych lub których uzyskanie nie wymaga niewspółmiernego wysiłku.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 czerwca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący
